

Heřmanický občasník

Nejen pro občany Heřmanic

Ročník 7.

Číslo 1. Leden 2017

Redakční rada Heřmanického občasníku.

Zleva: W. Effenberger, I. Frankelová, P. Reinhardtová, A. Lennertová, O. Bařka, M. Strnadová,
D. Judlová, J. Duřánek.

Tak tady nás máte v plné sestavě. Když mě v létě 2015 Vláďa, tedy starosta, pověřil obnovením Heřmanického občasníku, začínali jsme ho tvořit jenom dva. A nebýt Pavlíny, asi bych to první číslo, speciál k 5. výročí povodní, dohromady nedal. Pavlínu vám jistě představovat nemusím, mnozí z vás s ní přicházíte do styku na obecním úřadu, kde je pravou rukou starosty.

Bylo jasné, že pro další pokračování HO musíme nutně rozšířit počet spolupracovníků. To se nám i s pomocí některých heřmanických občanů brzy podařilo a dnes máte možnost spatřit, jakou úžasnou partu jsme dali dohromady.

Willy je studnicí vědomostí nejen o historii Heřmanic a okolí, ale díky svému rozhledu se s námi mnohdy podělil i o zajímavosti z historických událostí.

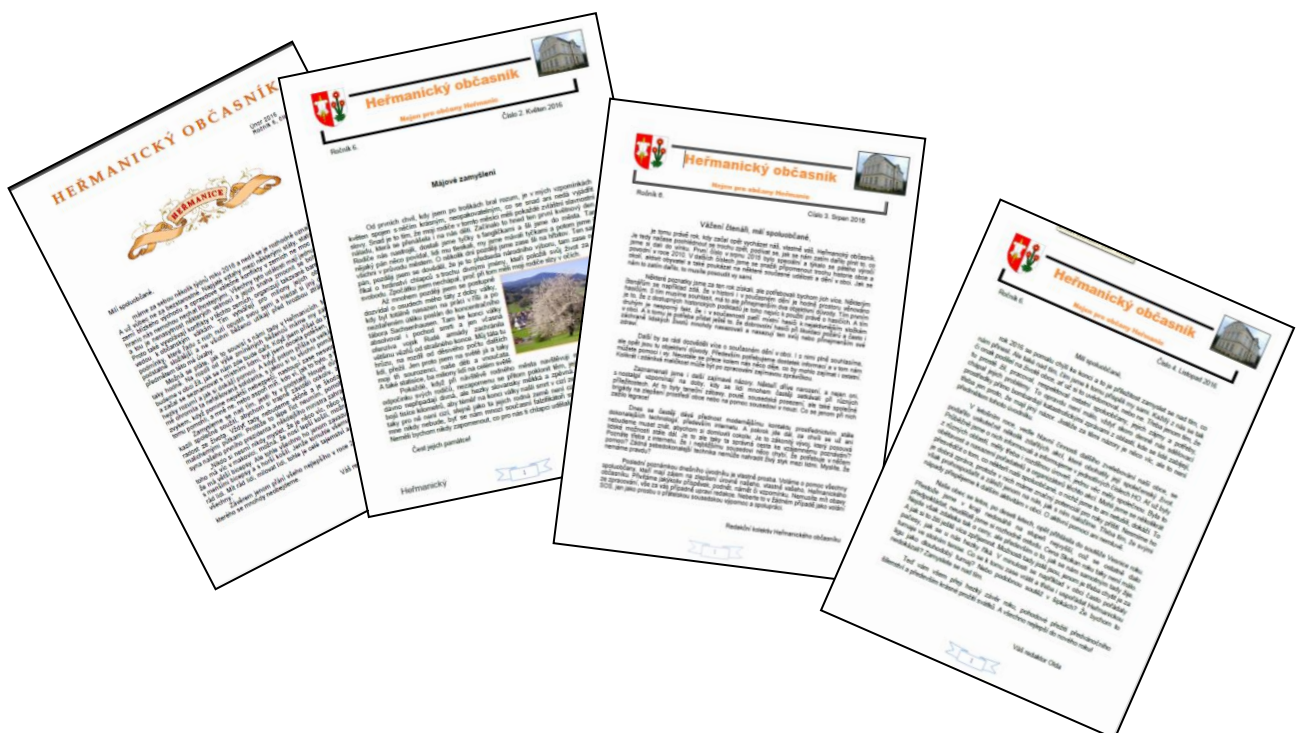
Benjamínek redakce Ivana se s nadhledem vypořádává nejen se všemi nástrahami hasičského umění včetně konkrétních výsledků soutěží dětí a dospělých, ale kromě toho má velkou zásluhu na tom, jak HO vypadá. Navíc vždycky vyšťourá nějakou zajímavost, kterou vám nabídne.

Sokolka Dáša nás podrobně provádí historií zdejší tělovýchovné aktivity včetně zveřejnění úspěchů heřmanických sportovců, ale zároveň dokazuje, že se necvičilo jen pro zdraví a radost, ale i pro krásu.

Nedílnou součástí Heřmanic je Výcvikové zařízení služební kynologie Celní správy ČR, které už má světový věhlas. Není proto divu, že na stránkách HO má své pravidelné místo a zcela logicky je členem redakční rady HO jeho vedoucí Pepa. Protože je ale občas služebně zaneprázdněn, je spolu s ním v radě Martina. Ta je také autorkou většiny aktuálních článků z dění ve středisku. Kromě toho utváří konečnou podobu čísla HO, které potom tiskne Pavlína.

Dobrá duše Ála je zase u všeho, co se v obci děje, a taky vám to připomíná v rubrice Heřmanické kukátko. Nejen že vše zachycuje svým fotoaparátem, ale mnohé akce sama organizuje. Jen ji občas mrzí malý zájem místních občanů o některé společenské akce.

Jak je vidět, obklopen takovou skvělou partou, mám důvod k úsměvu. Olda

Z historie obce a okolí – Willy Effenberger

Malá vodní díla

Obyvatelé naší obce pomalu zapomínají na dramatické události ze srpna 2010, kdy voda z rozvodněné Olešky napáchala obrovské škody. Nechci se k nim znovu vracet, i když pro někoho stále zůstávají noční můrou. Dnes bych rád ukázal tu malou říčku, která pramení v blízkých Jizerských horách a prochází celou naší obcí, v trochu jiném světle.

Naše obec byla doslova protkána sítí kanálů, které byly napojeny právě na Olešku. Na nich byly vybudovány malé vodní elektrárny nebo alespoň vodní kola. Jejich společným úkolem bylo zabezpečit provoz tehdejších továren a provozoven. První jez byl u čp. 6 a od něho vedl náhon k čp. 7, na němž pracovalo vodní kolo, které uvádělo do pohybu transmisi, která poháněla stroje na paličkování krajek v Krajkářsko-prýmkařském družstvu. Kolo pracovalo asi do roku 1960. Dnes se

v tomto objektu nachází firma Spiderglass pana Novotného.

Krajkářsko-prýmkařské družstvo se ovšem původně nacházelo v čp. 9, kam vodu vedl přes zahrady další náhon od jezu u horní vlakové zastávky Heřmaničky. Dříve zde sídlila firma Severodrup. Byla zde turbína vyrábějící proud i pro čp. 7, kam byla přemístěna krajárna.

Bez vody se pochopitelně nemohl obejít mlýn, a tak další jez s náhonem byl postaven u čp. 83. Před mlýnem byla vybudována turbína na výrobu proudu a také malá vodní nádrž, sloužící jako zásobník vody pro mlýn. Od mlýna šla potom voda náhonem kolem staré školy k čp. 46 (nyní zde žijí Macháčkovi), kde se nacházelo další vodní kolo, které pohánělo pilu. Samotný mlýn byl v 70. letech zbourán.

Další jez a od něho vedoucí náhon byl u čp. 70 u Pavlíčků, na nějž se z lesa napojoval Heřmanický potok, a pokračoval k čp. 55 (Procházkovi), kde byla vodní elektrárna. Potok zásoboval vodní nádrž, sloužící jako zásobárna vody dnes již zrušené továrny - knoflíkárny. Nacházela se v prostoru bývalého hřiště za celníci.

Protože by mě někteří pamětníci mohli nařknout, že tyto informace nejsou úplné, musím je ještě doplnit o jeden údaj.

Na začátku Dětrichova, pod dnešním „smeťákem“, který před současným uspořádáním obcí patřil jako Kristiánov do osady Heřmanice, byl náhon, který vedl k tamní pile.

V poválečných letech bylo potřeba obnovit poničené hospodářství, což si vyžadovalo značné množství elektrické energie. Postupně byla budována soustava elektráren, které zajišťovaly dostatek zdrojů pro růst ekonomiky země. Malé vodní elektrárničky, vodní kola a náhony pomalu ztrácely svůj původní význam a byly postupně nahrazovány elektřinou z centrálních zdrojů. Dnes nám tato malá dílka, která ve své době velmi dobře sloužila našim předkům, již připomínají pouze jejich malé fragmenty v podobě zbytků náhonů, většinou však zasypaných.

V současné době se ale problematika elektrické energie opět dostává do popředí. Zásoby uhlí nejsou nevyčerpatelné, jaderné elektrárny zatím na vše nestačí,

navíc se potýkají s problémy s bezpečností a hlavně uložením vyhořelého odpadu, velké vodní elektrárny mohou brzy pociťovat deficit vody. A tak se hledají alternativní zdroje, v současné době jsou velkým hitem větrné elektrárny. Máme jich kolem nás docela dost. Ale to už je trochu jiné téma.

Zbytky náhonu u p. Macháčkové

Zbytky náhonu u rodiny Nejedlů

Co jste, hasiči...? Ivana Frankelová

Milí čtenáři,

tak jsme tu zpět, abychom vám naservírovali novou dávku aktuálních informací ze světa hasičů a hasičského sportu. Novinek máme poměrně hodně, takže se nebudeme příliš dlouho zdržovat a pustíme se do toho.

Mladí hasiči a dorostenci

Dne 22.10. jsme dojeli na již tradiční soutěž do Pertoltic na předbraňák. Jelikož máme pouze družstvo mladších žáků, tak „krocení dravé zvěře“ bylo poměrně klidnější. Zatímco mě braly mrákoty při ošetřování ruky, jednotliví členové týmu byli poměrně v klidu. Ano, musím se přiznat, měla jsem nervy, ale na druhou stranu stejně je miluju jako svoje vlastní, protože je s nimi neskutečná legrace. A umístění? 11. místo bylo doma.

Den 5. 11. byl pro nás poměrně náročný. Ráno jsme dojeli na soutěž **Závody požární všestrannosti** do Habartic. Popisovat jednotlivé úkoly nebudu, jelikož jsme se s nimi už seznámili. Naši malí hasiči vybojovali krásné 7. místo. Po skončení soutěže nás čekal přesun před náš obecní úřad, kde naše super kuchařky Jana a Miluška připravily večeři. A mě čekal nelehký úkol přesvědčit ty malé kobylky, aby si připravily místo na spaní, a pak se snažit neumřít při vybíjení. Po večeři nás čekala

cesta do Předlánc, kde byl pro nás připraven **strašidelný les**. Ještě že nás dospělých bylo hodně, byli jsme hluční a vysmátí, zatímco děti byly poněkud nesvé. Až na malého Matyáše a Šimona, ty žádné strašidlo nepřekvapilo. Po cestě jsme potkali trolly, hady, pomohli jsme princezně nakrmit draka, propůjčili sokolí zrak babě Jaze, obešli Lucifera, spatřili lidožrouty, ulovili vodníkovi rybku a jako vrchol všeho jsme

prohráli s kostlivcem. Po této noční procházce nás čekala cesta zpět. Ale to bychom nebyli hrdý oddíl, kdybychom ještě nenavštívili v Kunraticích Jamparádu. Ano, přiznávám se, tři šálky kávy mě mění na smyslů zbaveného člověka, který svým

chováním připomíná dítě. Škoda, dítě stále jsem. Po celodenní akci jsme všichni zalezli do spacáku a vybrali si obecní úřad jako pevnost, kterou jsme ochraňovali vlastním tělem.

Dne 6. 11. po super probuzení nás čekal úklid obce, jelikož nejsme prasátka a chceme, aby po nás bylo čisto. Po úklidu byl náš program nastaven na **brigádu**.

Krásně jsme osázeli park na začátku vesnice a jsme na to náležitě hrdí.

Dne 12. 11. ve vsi proběhl ZPV dorostu. Pokud jste viděli vysoké a štíhlé chlapce, jak utíkají s buzolou na krku, tak jste nemuseli mít obavy. I Heřmanice měly dvě želízka v ohni, a to Jaroslava Kohouta a Jana Štěpána. S různorodou tratí se náležitě poprali a ve své kategorii (střední dorost) vybojovali Jára 5. místo a Honza 6. místo.

Dne 19. 11. jsme vás zvali na soutěž **O předvánočního kapra**, soutěž s jedinou disciplínou a tou je požární útok speciál. Kdo jste se byli podívat, mohli jste vidět, jak vedoucí vítězných družstev loví z kádě živého kapra. Naši malí hasiči zakotvili na 8. místě.

Dospělí

Na akcích ZPV dorostenců a O předvánočního kapra naši dospělí zajišťovali občerstvení. Bez jejich skvělé přípravy by celá akce nebyla ono. Moc jim děkujeme, že je máme. Samozřejmě že ani brigády by bez dospělých nešly. Takže kde jsou malí hasiči, tam jsou i naši dospělí.

Toto byly naše úspěchy na konci roku. A na co se můžete těšit příště? To pro tentokrát neprozradím.

Co jsme se dozvěděli v malém interview

Krátce po doběhnutí jsme trochu vyzpovídali Járu Kohouta z místního družstva. Přestože měl za sebou pět kilometrů běhu s plněním disciplín v dost chladném počasí, nebyla na něm únava příliš znát. Se svým výkonem nebyl moc spokojený.

Především se mu nepovedla střelba, kterou dosud vždycky zvládal bez problémů. Možná to bylo tím, že se v posledních dnech moc nevyspal. Začal totiž studovat strojní průmyslovku v Mladé Boleslavi a začátek prvního ročníku dá pořádně zabrat. To může potvrdit leckterý středoškolák.

Předávání diplomu Jaroslavu Kohoutovi z rukou p. Kokty

Nejlépe se mu povedlo topografické značení. Zima mu prý ani moc nevadila, přesto by teplejšímu počasí dal přednost. Teď bude sledovat své kamarády v soutěži družstev a držet jim palce. A my zase držíme sympatickému klukovi palce nejen v dalších závodech, ale především k úspěšnému zvládnutí školy.

Ani druhý závodník, Jan „Honza“ Štěpán, nebyl spokojený se svým výkonem,

Honza Štěpán na trati. Stále úsměv na tváři, i když má za sebou prudký kopeček.

také hlavně se střelbou. Šplh, přeskok přes vodní příkop, přesun podle azimutů, optickou signalizaci, technické značky, a dokonce i zdravotědu udělal na jedničku. A co oba říkají o trati? „Trať byla skvělá, sice první prudký kopeček byl docela krutý, ale jinak bylo vše super. Trať byla skvěle označená a přehledná, takže se běželo dobře. Akorát to počasí mohlo být lepší.“

TJ Sokol - cvičili jsme pro radost, pro zdraví - Dáša Judlová

Období 2011-2016

V daném období jsme se rozloučili s dlouholetým členem výboru TJ Sokol Heřmanice a cvičitelem Petrem Vaňkem, který zemřel 16. 12. 2011. Byl oporou při organizování sokolské činnosti, především se zapojoval při průběhu soutěží ve stolním tenise, což bylo jeho velkým koníčkem. Již od obnovení činnosti jednoty v roce 1970 se angažoval při uskutečňování sportovních akcí v obci. V roce 2014 se stala členkou výboru TJ Jana Kubátová. Činností v organizaci nadále pokračovali J. Judl, J. Vaňková a D. Judlová.

8. 8. 2015: 45. výročí obnovení a existence TJ Sokol Heřmanice za účasti starostky Sokolské župy Ještědské V. Landové (vpravo)

Materiální zajišťování spočívalo v tom, že jsme měli sportovní náčiní (míče, švihadla...). Původní hřiště u bývalé školy (dnes OÚ), které vybudovali v roce 1985 sportovní nadšenci TJ ve svém volném čase za podpory MNV

Dětrichov a ČSTV Liberec, jež se používalo v letech 1986-2010 při organizování soutěží ve vybíjené, přehazované, odbíjené, dětských dnů..., převzalo zcela jiný účel. Náhodně při turistické vycházce jsme zjistili, že je částečně zabetonované a jsou zde umístěny plechové garáže atd. Škoda, stačilo jen dát na kvalitní podklad třeba antuku.

4. 6. 2016: dětský den a "manekýnka" Karolínka

V letech 2011-2016 jsme se zapojovali do některých akcí, které pořádala Sokolská župa Ještědská Liberec. Pravidelně jsme absolvovali valné hromady, porady starostů, výstavu fotografií TJ v galerii Krajské knihovny Liberec (2012). V obci jsme se každoročně zúčastňovali a podporovali vítání nových občánků, při organizování dětských akcí jsme zajišťovali náplň daného stanoviště. Při retropromítání v roce 2013, které organizoval knihovník Z. Pavlíček, jsme přispěli informacemi o TJ od roku 1970. Připomněli jsme si 45. výročí (1970-2015) obnovení a existence TJ Sokol Heřmanice. Akce se zúčastnila také starostka Sokolské župy Ještědské Vlasta Landová. Dne 8. 12. 2015 jsme uskutečnili společně

setkání bývalých a současných členů výborů TJ a tak jsme společně zavzpomínali na léta prožitá v Sokole (viz fotografie). Přítomní obdrželi vzpomínkové pamětní listy. Jako uznání za obětavou činnost ve prospěch sokolského hnutí obdrželi od ČOS (Česká obec sokolská) Praha J. Judl, J. Vaňková a D. Judlová bronzové medaile.

Dále podporujeme vánoční nadílku v obci. Provozujeme turistiku.

Chtěli bychom poděkovat, což jsme celá léta činili, Petru Vaňkovi (nyní in memoriam) za dlouholetou výraznou činnost ve výboru TJ a sokolské cvičitelské zapojení. Děkujeme předsednictvu Sokolské župy Ještědské Liberec za podporu a OÚ Heřmanice za spolupráci, kdy kontakt s námi zajišťovala P. Reinhardtová (sekretářka), M. Strnadová a A. Lennertová (členky kulturní komise) a T. Maršounová (zastupitelka).

Někteří dříve, jiní právě teď a mnozí možná později se zamysleli či se zamyslí nad těmito slovy básníka Jana Patřmana: „Je umění z kamenů, které po tobě lidé házejí, něco postavit.“

8. 12. 2015: setkání bývalých a současných členů výborů TJ. Zleva: K. Reinhardt, Z. Pavlíček, D. Judlová, J. Vaňková, J. Kubátová, J. Judl

1985: vybudování volejbalového hřiště
1986-2010: využívané
2010 – současnost: viz fotografie

Výcvikové zařízení služební kynologie – Josef Dušánek

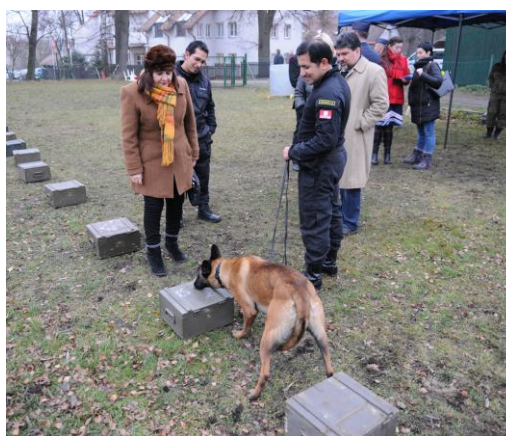
Díky za čtvrt roku v ráji aneb Z jihoamerické metropole do Heřmanic

Darwin Madrid Osorio a Braulio Cordova Neira z Celní správy Peru byli spolu s psovodkami Celní správy Ruska přivítáni starostou V. Stříbrným na OÚ v Heřmanicích

sněhuláků) si i přesto Darwin Madrid Osorio a Braulio Cordova Neira, psovodi z hlavního peruánského letiště v Limě, našli chvíli i na exkluzivní rozhovor pro toto číslo Heřmanického občasníku.

Darwin i Braulio jsou zkušenými psovody Celní správy Peru. V letošním roce byli vybráni právě oni dva a jejich noví služební psi, aby v našem středisku, které tento kurz zorganizovalo obdobně jako ostatní zahraniční výcvikové kurzy ze své pozice výcvikového střediska Světové celní organizace, absolvovali od září do prosince kynologický výcvik pro psovody se specializací na vyhledávání drog a bankovek a současně přípravu instruktorů. S Celní správou Peru existuje kontrakt na tři roky, a tak jsou Darwin s Brauliem první ze tří dvojic, které se v Heřmanicích budou cvičit. Kynologové z této exotické země, která je nechvalně proslulá obrovskými objemy zejména kokainu, které z ní či přes ni putují do celého světa, mají již s nálezy drog i špinavých bankovek s pomocí služebních psů velké zkušenosti. Pro nás je exotické i to, že běžně nalézané objemy drog se na limském letišti či v tamním mezinárodním přístavu počítají na kilogramy až desítky

Práce Braulia a jeho psa Titana zaujala velvyslankyni Peru v ČR paní Lilianu De Olarte de Torres- Muga, která se v listopadu na peruánské psovody přijela sama osobně podívat do Heřmanic

kilogramů, což jsou čísla pro české celní kynology jen málo představitelná. O to více nás těší zájem peruánských kolegů o náš výcvik pomocí moderní efektivní metodiky pachových prací i jejich neustále nadšeně opakovaná slova chvály a vděku za to, že dostali příležitost své odborné dovednosti zlepšovat právě u nás.

To už ale o psích věcech stačí. Darwina s Brauliem jsem se za heřmanické občany zeptala na něco úplně jiného: Jak se vám v Heřmanicích žije, líbí, co je zde pro vás nové či jiné než u vás v Peru?

Darwin: Jsem moc rád, že jsem dostal možnost do Heřmanic na tříměsíční kynologický výcvik přijet. V ČR jsem poprvé. Procestoval jsem už spoustu míst po celém světě, ale mohu prohlásit, že na tak krásném místě, jako jsou vaše Heřmanice, jsem ještě nikdy nebyl. Je to tu pro mě jako v ráji – nádherná krajina, nepředstavitelný klid, všechno je velmi upravené a čisté, navíc je vaše vesnice ideálním místem pro život se psy, což je pro nás důležité. Nikde na světě jsem neviděl kvalitnější místo pro život než zde v Heřmanicích. Bydlím v hlavním městě

Peruánci na sněhu: škoda, že na této fotografii důstojná přítomnost peruánské vlajky v rukou jejich asi prvního sněhuláka v životě smazala z Darwinovy a Brauliovy tváře dětské nadšení a divoký chechot, který je provázel po celou dobu stavění sněhuláka!

Peru, v Limě, které je krásné, ale ohromně hlučné, dopravně přetížené, sužované třeba mnoha toulavými psy i dalšími neduhy. Život tam je tedy celkem náročný, člověk se hrozně rychle unaví nebo naštvě a touží odtamtud zmizet. To se mi právě na chvíli podařilo u vás v Heřmanicích – po celou dobu jsem se tu cítil šťastný, uvolněný, prostě v pohodě. Procestovali

jsme i další místa vaší země, dva týdny jsme pracovali na letišti v Praze, navštívili jsme několik zámků, měst, různé turistické zajímavosti, nejhlubší zážitek mám ale právě ze samotného života ve vaší vesnici. Zajímavé bylo během tří měsíců pobytu tady poznat i opravdu rozdílné projevy počasí – od slunných zářijových dnů přes listopadové deště až po prosincové mrazy a sněhovou záplavu, ze které jsme s Brauliem byli opravdu nadšení!

Veselé taky bylo zahrát si v rámci turnaje O pohár starosty s místními fotbal. Sice se to moc nepodobalo fotbalovým zápasům, jaké znám z televizních přenosů, a také se mě při hře asi dvakrát pokusil někdo zabít, ale jinak jsem si to moc užil - celému turnaji vládla opravdu přátelská atmosféra. I když co se zábavy týče, musím zopakovat, že úplně nejlepší bylo pořádně si zařadit ve sněhu!

Braulio: Já jsem také opravdu šťastný, že jsem měl tu čest strávit část svého života ve vaší zemi, právě u vás v Heřmanicích. Jsem hrdý, že jsem to tu zde u vás mohl na vlastní kůži poznat. Nejvíc na mě zapůsobili místní lidé, kteří jsou velmi, velmi přátelští a milí, a obecně vzájemná důvěra mezi lidmi, kterou jsem zde poznal, na mě opravdu hluboce zapůsobila.

K tomu doplňuje ještě Darwin, a to na otázku, co ho na životě v naší zemi nejvíc překvapilo: Nejvíc mě překvapilo, že mě tu ve vesnici každý zdraví, i když mě vůbec nezná, a to dokonce přátelsky! To u nás není vůbec obvyklé, tam je každý cizí člověk prostě vždycky vnímán jako podezřelý.

Martina Strnadová, VZSK Heřmanice

Radost ze sněhu byla obrovská!

8. 12. 2016: Slavnostní předávání mezinárodních certifikátů psodům CS Peru na frýdlantské radnici za přítomnosti velvyslankyně Peru v ČR

Heřmanické kukátko - Alena Lennertová

Dne 29. 10. se konalo **vítání občánků**, kde jsme měli tu čest přivítat dvě princezny, a to Lilianu Vacířovou a Josefínu Švarcovou. Obě holčičky v naší vesnici přivítaly děti z MŠ a ZŠ Dětrichov, zarecitovaly své básničky, zazpívaly písničky, aby maminkám ukázaly, že jednou i jejich ratolesti budou vítat nové malé občánky.

Dětičky
a malí

školáci určitě dojali nejen své maminky, ale i maminky malých princezniček. Přáním pana starosty bylo, aby se tu dětem v obci líbilo a chtěly tu žít i do budoucna. Přejeme Josefínce a Liliance krásný a pohodový život, ať už budou kdekoli. Moc děkujeme sponzorům za dárky a všem, kteří se ochotně podíleli na

této akci.

Dne 29. 10. 2016 se konala taneční zábava, kde k poslechu a tanci nám přijela zahrát skupina ABC BAND z Liberce. Při takovýchto akcích máme vždy trochu obavy z účasti, ale teď bylo vše super. Na naši taneční zábavu

přišli

i občané

z Polska, kteří ukázali, jak se umí bavit. Musím ale podotknout, že ani naši spoluobčané se nenechali zahnat do kouta a při písni od skupiny Rammstein Du hast

lítaly vlasy všech. Byl to pořádný

rachot. Děkujeme všem, kteří při pořádání této akce ochotně pomohli.

Dne 5. 11. v Kunraticích proběhlo slavnostní vyhlášení soutěže Jamparáda. Tedy o nejlepší, nejlahodnější, nezaměnitelné a hlavně originální

džemy a marmelády. Samozřejmě i Heřmanice se do této soutěže zapojily. Našimi želízky v ohni byly dámy A. Zadáková, D. Kiliánová, P. Pešáková, J. Procházková a M. Stříbrná. Náležitě můžeme být pyšní a tvořit nekonečnou frontu na lahodný rybízový džem paní A. Zadákové, jelikož ve své kategorii získala první místo. Tímto jí zasíláme velkou gratulaci. Ale abychom nezapomněli pográtulovat i ostatním ženám za reprezentaci naší obce. A jak už jste četli v předešlém článku, ocenění převzali v zastoupení naši hasiči. Samozřejmě za rok se můžete i vy přihlásit a poprat se o místa na bedně. I když jsou Heřmanice malé, naše srdce jsou velká.

Dne 27. 11. 2016 od 17 hodin proběhlo rozsvícení vánočního stroměčku na návsi. Nově v betlému přibyli tři králové. Zahrály a zazpívaly děti ze ZŠ Dětrichov a naše kapela Heřmánek, kterou jste si mohli poslechnout také ve sklárně. O občerstvení se opět postarali místní hasiči. Pro děti máme vždy připravenou sladkou odměnu za jejich vystoupení. Počasí nebylo nic moc, ale účast byla hojná. A všichni si popřáli krásné svátky.

Dne 3. 12. jste se s dětmi mohli zúčastnit mikulášské nadílky. Dětiček sice bylo malinko, ale zato je bylo hodně slyšet. Po krátkém přivítání měli všichni za úkol přivolat Mikuláše, jenže místo něho vrazili na sál čerti. Malé dětičky se tiskly ke svým rodičům a slzičky jim tekly po tvářích, protože se strašně moc lekly. I přes to všechny děti zazpívaly nebo řekly krásnou básničku. Moc děkujeme všem sponzorům a paní Pacákové za krásné tašky, ve kterých si děti odnesly nadílku.

Dne 6. 12. odjeli knihovnice paní I. Čejková a pan starosta na slavnostní vyhlášení nejlepší knihovny Libereckého kraje. Soutěž vyhlásila Krajská vědecká knihovna v Liberci a Liberecký kraj. Naše knihovna se dostala do užšího výběru, mimo naši knihovnu ještě o titul bojovaly knihovny z Višňové a Svijan. A právě naše knihovna se může pyšnit titulem Nejlepší knihovna Libereckého

kraje za okres Liberec. Knihovnici Ivě Čejkové za celou redakci moc gratulujeme. A tímto způsobem vás zveme do naší knihovny.

Dne 11. 12. vás do svých spárů sevřel adventní koncert, který vám umožnil alespoň na pár hodin zapomenout na předvánoční shon. K poslechu vám zazpívaly a zahrály děti z MŠ a ZŠ Dětrichov, dudácká kapela Heřmáněk nebo jste mohli podlehnout krásnému zpěvu kostelního sboru z polského Pienska. Pro všechny bylo připravené občerstvení a ani

účinkující neodešli bez malé výslužky v podobě něčeho na zub. Všem děkujeme za spolupráci na této akci. A pokud vám naše forma vnoční atmosféry nestačila, mohli jste ještě navštívit sklářské trhy, které jsou už tradicí a nedílnou součástí adventního času.

Zajímavosti

V předchozím článku jsme se dověděli něco o patronech měst. A jak jsem vám slíbila, tak dnes se zaměříme na patrony řemesel. Snad i vaše křestní jméno bude v seznamu. A že není zrovna krátký. Proto jsem také některá jména vynechala, jelikož by nám nestačily ani tři stránky. Milí čtenáři, přeji příjemné čtení.

Sv. Agáta - tkalců, zvonářů, zlatníků, havířů

Sv. Alžběta Uherská - vdov a sirotků

Sv. Barbora - architektů, horníků, slévačů, dělostřelců, pyrotechniků, matematiků a dětí (ve Francii je patronkou hasičů)

Sv. Florián - hasičů, kominíků a zedníků

Sv. Gabriel - pošťáků, pošt a rozhlasu

Sv. Havel - chovatelů drůbeže

Sv. Hedvika - snoubenců, vdov, vyhnanců z vlasti a proti nesvárům v rodině

Sv. Hubert - myslivců

ap. Jakub - poutníků, bojovníků a dělníků

Ev. Jan - teologů, úředníků, spisovatelů, vazačů knih, výrobců papíru a je ochráncem přátelství

Sv. Jan Nepomucký - lodníků pro šťastný návrat a proti nebezpečné vodě a povodním

Sv. Jeroným - překladatelů

Sv. Josef - tesařů, stavařů, dělníků a inženýrů

Sv. Klára – televize

Kosmas a Damián - lékařů, chirurgů, holičů a kadeřníků

Sv. Kryštof - řidičů a policistů

Sv. Lazar - hrobařů

Sv. Ludmila - babiček

Sv. Lucie - sklářů, sklenářů, patronkou slepých a těch, co mají potíže s očima

Ev. Lukáš - lékařů, lékárníků, právníků, řezníků, zlatníků a malířů

Ev. Marek - písařů a notářů

ap. Matěj - stavebních řemeslníků, cukrářů, kovářů a mládeže

Ev. Matouš - celníků, bankovních a finančních úředníků

Sv. Markéta - ženců

Sv. Marta - kuchařek, hostinských a au-pair

Sv. Martin - krejčích a kožešníků

Sv. Medard - meteorologů a sedláků

Sv. Michael - elektrikářů, radiomechaniků, vojáků a bankovních úředníků

Sv. Mikuláš - námořníků, obchodníků, dětí, studentů a vězňů

ap. Ondřej - rybářů

Sv. Petr - papežů, hodinářů, zámečníků, kovářů, moštarů, motorkářů, trosečníků

Sv. Prokop - včelařů, horníků

Sv. Sebastián - sportovců

Sv. Štěpán - zedníků a kameníků

Sv. Terezie - květinářů a misíí

Ap. Tomáš - kameníků, teologů a stavitelů

Sv. Vavřinec - účetních a kuchařů

Sv. Vendelín - pastýřů

Sv. Vít - houbařů

Sv. Voršila (Uršula) - učitelů, vychovatelů, dobrého manželství, klidné smrti, soukeníků

Sv. Urban - vinařů

Sv. Zdislava - rodin

Sv. Florián

250, Zeiselmauer-Wolfpassing – 4. květen 304, Lorch

Katolický světec, mučedník, první rakouský mučedník a svatý.

Život

Z dětství a mládí sv. Floriána toho moc nevíme, jelikož se nedochovaly žádné záznamy. Co ovšem víme, je to, že za vlády císaře Diokleciána byl v armádě. Abychom přiblížili, v jaké době žil, tak je moudré říci, že v době 303 a 304 n. l. uveřejnil císař čtyři protikřesťanské edikty. A tím začal hon na křesťany.

V okolí dnešního Lince v městě Lauriacum (Lorch, na soutoku Enže s Dunajem), kde Florián pobýval, dal tamní místodržitel pozavírat a usmrtit mnoho křesťanů. To se ovšem Floriánovi nelíbilo, a tak šel zajatcům pomoci na svobodu. Po několika dnech byl ale přistižen a zatčen. Ve zdejší vězení byl několik dní týrán, jelikož vyšlo najevo, že i on věří v Krista. Aby si zachoval život, měl se ho vzdát. I přes nelidské podmínky odmítl vzdát se křesťanství. Soudci nebrali ohled ani na to, že byl bezúhonný občan a měl zásluhy v armádě. Trest byl jasný - smrt. 4. května roku 304 n. l. byl předán do rukou katů, kteří mu na krk přivázali mlýnský kámen a hodili ho do řeky Enže poblíž osady Lauriacum.

Podle legendy se mrtvé tělo Floriána zachytilo o skálu, kde na něj upozornil orel. Jiná legenda praví, že tělo našla vdova jménem Valerie a uspořádala pohřeb na území svého statku. Později došlo k přenesení ostatků. Nad hrobem sv. Floriána u Lince postavili pasovští biskupové v VIII. stol. kanonický klášter s kostelem sv. Floriána.

Patron

Sv. Florián není typický patron, jak by se zdálo, v samotné církvi nebyl nikdy předmětem rozsáhlého kultu. Zato ale jako profesní (řemeslný) patron byl velice oblíbený u venkovského lidu. Proto jste ho mohli nalézt ve štítových výklencích, na svatých obrázcích atd. Velká obliba sv. Floriána přišla ale až v období baroka, kdy byl předlohou na mnoha plastikách (Lipnice nad Sázavou či ve Slavonicích) a zdobil i morové sloupy, kde byl bok po boku morových patronů (Polička, Hostivice nebo ve Velvarech). A jeho obraz můžete naléznout ve velehradské bazilice, jeho socha zdobí také hlavní oltář kostela v Borovanech. Svatý Florián je považován za patrona profesí, které souvisejí s ohněm – hasičů, hutníků, kominíků, hrnčírů či pekařů.

Floriánovy ostatky a relikvie

Ostatky sv. Floriána byly v 11. století rozděleny, část z nich byla převezena do Říma, část do Krakova (stal se jedním z polských patronů) a z Polska byla za Karla IV. malá část jeho relikvií převezena do chrámu sv. Víta v Praze. Další část relikvií je umístěna v katedrále sv. Václava v Olomouci a v kostelích na Kladně, v Jaroměři, v Havlíčkově Brodě a jinde. Tyto maličké kousky Floriánových ostatků měly ve

středověku chránit města před požáry, poněvadž Florián, umučený ve vodě, se stal patronem hasičů.

Obraz sv. Floriána se objevoval na obecních pečetidlech, městských branách, kostelních věžích, na zvoničkách a jeho sochy se stavěly na návsích a náměstích. K zajímavostem patří i jeden z bočních oltářů ve staroměstském kostele sv. Jakuba. Jako jeden z mála v Praze je zasvěcen sv. Floriánovi.

Katolická církev si jeho památku připomíná 4. května. O jedné z posledních tradic je zmínka z Hané, kde ještě na začátku první poloviny minulého století hlásil ponocný: „Chval dobrý duch Hospodina i Ježíše, jeho Syna. Odbila desátá hodina, milý svatý Floriáne, tohoto městečka patrone, chraň nás od ohně...“

V němčině existuje tzv. princip svatého Floriána (Sankt-Florian-Prinzip), který vyjadřuje úsloví: „O heiliger St. Florian, verschon mein Haus, zünd andre an.“ (Ó svatý Floriáne, ušetři můj dům, zapal jiný.)

Náš rozhovor...

Pokračujeme v rozhovorech se starosty sousedících obcí. Tentokrát jsme zpovídali starostu naší obce Vladimíra Stříbrného. Začátek nového roku bývá dobrou příležitostí ohlédnout se zpět k roku předchozímu. Naše první otázka proto byla zcela logická.

Pane starosto, mohl byste zhodnotit, jak rok 2016 proběhl ve vaší obci? A co považujete za největší úspěch nebo přínos pro život obyvatel?

Mohu říci, že to byl úspěšný rok, co se týče plnění našich dlouhodobých záměrů. Především se podařilo dokončit tolik potřebnou rekonstrukci budovy obecního úřadu. Novou podobu dostalo sociální zařízení, byla provedena částečná rekonstrukce elektroinstalace, rozvodu vody a odpadů, celý interiér byl nově vymalován. Také jsme dokončili opravu tělocvičny. Podařilo se nám získat finanční prostředky na další zvelebení obecních pozemků a opět jsme rozšířili mobiliář obce (rozmístění dalších laviček, soch, altánů). Za velmi důležité považuji, že se podařilo zahájit práce na dokumentaci k územnímu rozhodnutí na rozšíření vodovodního řadu pro Kristiánov a do budoucna i jeho propojení na frýdlantský vodovod.

Jak se vám spolupracuje se starosty sousedních obcí?

Jednoznačně mohu prohlásit, že je na velmi vysoké úrovni. Zaujímáme společně západní část Frýdlantského výběžku, takže i mnoho našich problémů je společných nebo alespoň podobných. Proto se k jejich řešení pravidelně setkáváme a vzájemně si pomáháme.

Jak vnímáte pomoc kraje, případně centra, pro rozvoj obcí? A konkrétně té vaší?

To je velmi jednoduché. Bez pomoci kraje si vůbec nedovedu představit, že bychom se mohli pochlubit tím, co jsme letos dokázali udělat. Kraj je hlavním poskytovatelem dotací z různých grantových fondů, z nichž obce a města čerpají. Hlavně díky kraji jsme pokročili ve výše zmíněném řešení problému s vodovodním řadem. Kraj nám pomáhá i nad rámec grantových fondů, například při řešení krizových situací. Takovou je momentálně záměr polského dolu Turów prohloubit těžbu uhlí, což by mělo neblahý dopad na spodní vody u nás.

Co důležitého čeká vás a obec v letošním roce?

Je toho zase dost. Očekáváme kladné vyřízení naší žádosti o dotaci na pořízení kompostérů pro naše občany a štěpkovače pro obec. Máme připravenou projektovou dokumentaci na obnovení rybníka po povodni v roce 2010, takže bychom se do toho chtěli pustit. Za získání ceny Skokan roku v soutěži Vesnice roku 2016 jsme dostali finanční prostředky, které chceme investovat do opravy vchodu kulturního domu. Dále pak budeme pokračovat ve zvelebování obce.

Co byste na závěr chtěl říct svým spoluobčanům?

Přál bych si, aby se jich více zapojovalo do dění v obci, třeba větší účastí na pořádaných akcích. A aby se jim život v naší hezké vesničce líbil.

Děkuji za rozhovor a nezbyvá mi než si přát totéž.

oba

Informujeme

Plánované akce na rok 2017	
Leden	Divadlo nebo výstava v Liberci Návštěva iQLANDIA - pro všechny věkové kategorie
Únor	Valentýnská zábava s tombolou - 11. 2.
Březen	Maškarní karneval pro děti Zábavné odpoledne pro seniory
Duben	Čarodějnice - 30. 4.
Květen	Diskotéka
Červen	Dětský den
Červenec	Posezení s hudbou na terase hospůdky
Srpen	Řezbářské sympozium Kinematograf Pavla Čadíka
Září	Fotbalový turnaj O pohár starosty Vzpomínkové setkání u skály O. Kodeše
Říjen	Hledání pokladu
Listopad	Drakiáda Rozsvícení vánočního stromečku - 26. 11.
Prosinec	Mikulášská nadílka Adventní koncert

**Neříkej, že nemůžeš, když nechceš.
Protože přijdou velmi brzy dny,
kdy to bude daleko horší.
Budeš pro změnu chtít
a pak už nebudeš moci.**

JAN WERICH

Rádi bychom touto cestou poděkovali všem, kteří se podíleli na přípravách a realizaci sobotního odpoledne 29. října 2016, setkání k příležitosti vítání občánků. Děkujeme vedení obce za dárky a perfektní servis pro hosty, sponzorům za krásné dárky, všem zúčastněným za slavnostní atmosféru a panu Pavlíčkovi za pořízené fotografie, které nám věnoval!

*Simona Benešová, Matěj Švarc
a Josefínka*

Heřmanický občasník, ročník 7, číslo 1. Vydává Obec Heřmanice, Pov. MK ČR E 17534.

Redaktor Oldřich Baťka (oba), tel. 721 068 233, e-mail olda.bat@gmail.com

Za příspěvky od občanů nenese redakce žádnou odpovědnost. Redakce si vyhrazuje právo příspěvky zkrátit.

Grafická úprava Ivana Frankelová. Technické zpracování Martina Strnadová a Pavlína Reinhardtová